

BYL JEDEN OTEC A MĚL TŘI DCERY, PĚKNÉ JAKO TŘI RŮŽE; TA nejmladší byla ale nejdriečnejší², nejpřímnější, nejrobotnější. — Jedenkrát šel otec do hlavního města na trh; než odešel z domu, ptal se dcer, co by která si přály, aby jim z trhu přinesl. — Starší dvě dcery prosily o šaty, šperky, pletky, nejmladší neprosila o nic, až teprv když se jí otec po druhé ptal, co by si přála, aby jí donesl, pravila: „Ja si nič inšieho, ľúby otče, něžiadam, len edon ružový púčok, ale aby tak pekný bol ako žiaden na svetě!“

„Máš ho mať!“ slíbil otec, a rozloučiv se od milených dcer, na cestu se vydal.

Zdráv došel. — Peněz měl dost, nakoupil tedy více než s potřebu. — Když už vše skoupené měl, dcerám šaty, šperky, rozličné pletky, šel se ohlednouti po růžovém puku. — Ale jakkoli přechodil celý trh, ve všech zahradách se ohlížel, růže ani k spatření. — Čas květu růžového minul, a jakkoli by je zlatem byl platil, k dostání jich nebylo. — Rmoutilo ho to velice, že nemůže svému ze všech nejmilejšímu dítěti tak skromnou žádost vyplnit, a smuten vracel se domů, poptáváje se i cestou ještě po růžovém poupěti. — Lidé se mu smáli, že si měl na růže přispíšiti. — Už se blížil pomalu k domovu, an mu přišlo lesem jíti; — jak tak zamyšlen, nedbaje cesty jde, zbloudí a přijde do hustého lesa. Vida, že není na pravé cestě, dere se z houští ven a tu přijde do malého údolíčka, uprostřed něhož vidí růžový keř a na keři jedině, překrásné poupě. — Zahýkl radostí, a doжда keře, poupě utrhl. — V tom okamžení zahučel les, jako by se hrmavica hnala, zem se

¹ Poupě.

² Driek — tělo, driečný — pěkného těla.

otřásla a zpoza keře vyhrnula se na člověka ozrutná zvířecí ohava. — „Ako si sa opovážil utrhnúť tento ružový puk, muoj najmilší kvietok, pekný ak žiaden na svetě?“ — zahřměla naň hromovým hlasem, až se člověku strachem kolena podlamovaly. — Třesoucí se začal povídati, pro koho ten puk utrhl, a nabízel ohavě všechny svoje peníze a co by jen žádala za to poupě.

„Ja za ten puk nič inšieho nežiadam kreme to, čo тебе, keď sa domu vrátiš, najprú v ústrety dojdě,“ — tak mu to ozrutné zvířetisko pravilo, hrozný zrak naň upírajíc. — Cože něbožák měl počíti? — Slíbil, co ohava žádala, aby životem vyvázl.

„No dobre,“ pravilo zvíře, „za tri dni mně to sem na toto miesto pošleš; keď nie, zle sa s tebou povodí.“ — Poté zvíře zmizelo a člověk ubíral se smuten domů. — Nepřál si nic jiného, docházeje k domu, jen aby mu nikdo vstříc nepřicházel. Ale cože, nejmladší dcerka, jak zdaleka přicházeti ho viděla a otce poznala, hned vše stát i ležet nechala, v ústrety mu pospíchajíc. — Kočku, psa, oboje by byl otec raději viděl, kdyby ho bylo prvně vívalo, nežli dceru, nejmladší své dítě. — Ale už se stalo a odstat nemohlo!

„A či stě mi, tatuško, doniesli ružový púčok?“ ptala se dcera, když si byla otce pobožkala. „Doniesol, doniesol, pekný ako žiaden na svetě, ale dieťa moje, drahý je!“ — pravil otec a pustil se do pláče. — Ulekla se dcera a začala otci domlouvati, proč jej kupoval, — ale otec zakroutil hlavou. „Eh dieťa moje, veď bych ja bol rád všecko moje bohatstvo zaň dal, kebych len těba bol zachoval!“ — odpověděl jí otec a teprv povídati začal, jak a kterak se stalo a že musí třetí den do lesa k té ohavě jíti.

Ulekla se ovšem dcera, vyslechnuvši otcovo vypravování, ale jsouc dobrého a smělého srdce, pravila: „Už sa zato nětráptě, tatuško; keď je tak, poručeno Pánu-

bohu, puojdĕm; ěo uŹ aj na mĕna ěaká, aŹda to pretrpĕm,“
— a takto otce tĕšíc zastrěila si krásné poupĕ za pas
a s otcem do domu vešla.

Třetí den zrána rozloučila se s domovem, a prová-
zena plačícím otcem, ubírala se k lesu. — U lesa s otcem
se rozloučila a cestičkou, kudy jí ukázal, sama dále kráče-
la. — Cestička vedla ji upřímó do údolíčka, kde růžový keř
stál; — když tam přišla, ohlídla se zůkol vůkol, ale nikoho
nevidĕla. — Vzala tedy poupĕ do ruky, přistoupila směle
ku keři a dotknouc se ho zvolala: „Tu som!“ — V tom
okamŹení zahuěel les, země se zatřásla, otevřela se a dĕvěe
skoro strmhlav dolů pod zem se valilo. Když se vzpama-
tovala a kolem sebe ohlíŹela, vidĕla se před ěerným mra-
morovým hradem v pěkné zahradĕ a po pravém boku vi-
dĕla státi zvířecí ohavu. Zachvěla se, ale zvíře příjemným
velmi hlasem na ni promluvilo: „Niě sa mĕna něboj, krásne
diouěa, niě ti ja něurobím. Prechádzaj sa po zahradĕ, choď
aj do hradu, najdĕš tam jedlá aj lůŹko, aleŹe slova něpre-
riekni, ěo by ti aj všakovuo na oěi prichádzalo a ěo by
ěa aj trá pilo, len ěuš a buď trpezlivá; keď pretrpĕš,
budĕš šťastná.“ Po tĕch slovech zvíře zmizelo a dĕvěe
plné podivení chvíli na jeho slova myslilo. — Poté šla
se podívat po zahradĕ, a když jí hlad omínal, vešla do
hradu; jak vnĕ tak i zevně byl hrad celý ěerný, i všecek
nábytek v něm. — Na stolku v jedné jizbě bylo pro-
střeno pro jednu osobu a několik jídel stálo na stole,
aŹ příliš dobrých, myslilo si dĕvěe, okusíc. — Najedla
se, k studánce šla se napít, a když pak vyšla na obloze
veěerná zornice, šla na lůŹe. — Asi k půlnoci strhla
se v celém zámku náramná harma³, dvĕře s třeskotem
se rozlĕtly a do jizby, kde dĕvěe spalo, vbĕhlo hejno
rozličné hávedi a na dĕvěe se sesypalo; štípali jí a trhali,

³ Rámus, hřmot.

píchali, až bylo děvče už všecko ztýráno; ale mlčelo. Náhle, jak přišli, odešli; děvče usnulo, a ráno když vstalo, vidělo, že jedna třetina hradu zbělela. — Když přišla do zahrady, zvíře hned se jí ptalo, jak bylo v noci, a ona mu začala vše vypravovati, jak ji ta háved' trápila, a pranic se zvířete nebála, ba nezdálo se jí ani tak příliš ošklivé, jako na první pohled. — Když mu vše vyrozprávěla, napomenulo ji přívětivým hlasem, aby jen trpělivá byla a slovo neprořekla, a byť i huře bylo než první noc; potom zase zmizelo, nechajíc děvče samotné. — I chodila zase po pěkné zahradě, když hlad cítila, šla se najíst do zámku a napítí k studánce a večír na lůžko. — Zaspala již trochu, když k půlnoci zase zvuk a křik se strhl, větší než první noc, a hejno rozličných potvor do jizby se vrátilo a na děvče padlo, jako na louku kobylky. — Štípali ji, tloukli, za vlasy tahali, píchali, co nejhoršího věděli, jí dělali, ale děvče němé zůstalo jako ryba, ačkoliv když ji opustili, ani hnouti bolestí se nemohlo. — Ráno sotva se dovlékla do zahrady, kde ji zvíře již čekalo; litovalo ji, ale přece jen vroucně prosilo, aby jen tu třetí noc ještě trpělivá byla a slovo nepromluvila, a kdyby i o život šlo. — Nebylo děvče rádo, když ji zvíře opustilo, a stýskalo se jí po něm, nic se jí nezdálo ošklivé a ráda byla, když s ní mluvilo. — Když se na zámek podívala, viděla, že zase o jednu třetinu zbělel. — Procházela se přes den po zahradě, do zámku šla jísti, k studánce pítí a tak jí pomalu den ušel a přišla noc. — Se strachem lehala na lůžko a nemohla zaspati, ale to si umínala, děj se co děj, že slovo neprořekne. Když bylo k půlnoci, divá zberba se přihrnula, divější, ohavnější než předešlá; k loži dívčinu se přihrnuvše, začali ji mučiti, štípati, s lože dolů ji stáhli, za vlasy tahali, píchali. Děvče mlčelo jako ryba, ale když jí maso z těla trhati počali, nemohla již bolest snésti — i vzkříkla:

„Jaj!“ — V tom okamžení zámek se zatřásl, háved zmi-
zela a u děvčete stál překrásný mládenec, ruce jí líbaje.
Když si trochu oddechla, pravil jí krásný mládenec, že
je on syn knížecí, pán toho zámku i celé té krajiny,
ale že byl již mnoho let od jedné zlé ježibaby ze msty
zakletý v ošklivé zvíře, na tak dlouho, dokud by ho
čistá panna nevysvobodila, snášíc pro něho, ošklivé
zvíře, trápení a bolesti trpělivě a mlčíc. Když jí to
vše mladý kníže vypověděl, doložil: „Ty, krásne diouča,
si mňa vyslobodilo a za to budeš mojou ženou a pa-
ňou v mojom zámku, keď ti ďaka?“ — Jisto, že děvčeti
vděk přišlo dostati se za krásného mládence a státi se
paní na zámku — než žíti s ošklivým zvířetem. — Za-
slúbili se. — Ráno když mladá nevěsta do zahrady šla,
viděla zámek služebnictvem oživen a vše se od krásy
jásalo. — Po několika dnech kázal kníže zapřáhnouti
do hrdých vozů a s celým komonstvem jeli navštívit
otce a sestry. — Jakou radost otec asi měl, když viděl
své drahé, oplakávané dítě, a že v dobrých rukou je
a šťastné, to si může každý pomysliti.